

Malý iLovek

Pravidelný i méně frekventovaný návštěvník olomoucké Flory si stejně jako ojedinelý i fanouškovsky zatatý čtenář našeho festivalového zpravodaje uvědomil, že se letošní sedmnáctka láme v pase a zbývají jí už v podstatě pouze dobře klenutá stehna, lýtka i kotníčky. Tělo zmizelo, bylo pozřeno divokými hady a šelmičkami. Zprvu nenápadně ožužlali konečky prstů a ušní lalůčky. Vzápětí se vše až s nebyvalou dynamikou jako šneci na dobře uleželé mrtvolce slona pustili do jádra. Chvilkový pocit, že festival vůbec neprobíhá, se změnil v obecnou frustraci z toho, že „už to všechno zase končí“. Každý se rozjede ke svým rodinám, případně strojům do poloprázdných továren a výrobních hal na předměstích mnohem bláznivějších měst, než je Olomouc. Třeba do Ostravy.

Vrcholem dnešního programu je bezesporu „dlouháček“ Eyolfek (do angličtiny půvabně a sexy přeložený: „Little Eyolf“), který by přece jenom mohl nechat Floru ještě trochu žít. Ještě alespoň tři dny, aby dospěla a mohla po zásadní promluvě: „Vstaň a chod“ znovu zazářit.

A na závěr dobrá zpráva. Konečně. Došlo k neoptimističtějšímu a nejsvětějšímu dnu všech dob (minimálně na tomto festivalu). Někdy kolem poledne pojmu nejlepší šéfredaktorku Dominiku Širokou za manželku a všichni jsou zvaní, neboť kromě obvyklého jídelního menu a pití Alpy proběhne produkce nezávislého divadla MniMiKüBel – Lízání publiku, která se stane preludiem k mnohem zábavnějším aktivitám.

Snoubenec,
Martin Macháček

sobota 18. května 2013

O NÁSILÍ NA MUŽÍCH SE NEMLUVÍ

Ze spolupráce Slováckého divadla s režisérem J. A. Pitínským toho vzešlo již mnoho dobrého a včerejší Kalibův zločin není výjimkou. Nejen na přístup k této látce jsme se hned po představení zeptali ústředního tria herců Jitky Joskové, Tomáše Šulaje a Ireny Vackové spěchajících do šaten.

Můžete přiblížit kontinuální práci souboru s režisérem Pitínským? Je v něčem jeho přístup pro vás specifický?

TŠ: Myslím si, že Pitínský ví vždycky, co chce. Někdy i neví, ale nějak se k tomu pokaždé dostane. Konkrétními připomínkami vede herce. Stačí, aby řekl jedinou větu, moc kolem toho nemluví a my víme, co máme dělat. Už jsme na sebe hodně zvyklí.

JJ: Ano, vždycky je to skvělá spolupráce. Budu mluvit za všechny kolegy (myslím, že se nebudou zlobit), každý si přeje s ním spolupracovat a být součástí té inscenace, kterou dělá.

IV: Já mám jeho práci ráda, jako divák i jako herec. Bezmezně mu věřím, protože vím, že ten výsledek bude stát za to.

POKRAČOVÁNÍ NA STR. 2 >>

>> POKRAČOVÁNÍ ZE STR. 1

Oslovil vás Karel Václav Rais? Má dnes jako autor devatenáctého století co říct?

JJ: Určitě ano, Kalibův zločin rozhodně. Ono se totiž o domácím násilím páchaném na muži moc nemluví tak, jak se nemluví skoro o násilím páchaném na ženě, ale o tom na muži ještě méně. Takže je to velmi aktuální.

TŠ: Souhlasím s tím. Myslím, že hodně domácností tu situaci zažívá. Sice ne v takové míře, ale zažívají to.

IV: Tady je to násilím navíc zdvojnásobené matkou a dcerou.

Jak na tuto inscenaci reagují studenti, kteří tvoří početnou skupinu vašich diváků?

JJ: Je to sice devatenácté století, ale moderně pojaté. Máme dobré ohlasy. Ten Raisův jazyk je jim podán co nejzajímavěji, a proto je to zajímavé.

IV: Hrajeme to pro středoškolské publikum a musím říct, že to nesou velice dobře, dokážou si v tom najít to svoje a možná je to pro ně i nějaké varování nebo upozornění, které ze své zkušenosti neznají, ale může je v jiné formě potkat. Sedí jak zařezaní.

TŠ: Já si myslím, že studentské publikum u nás je kolikrát lepší než večerní.

(Irena Vacková stále v monstrózním kostýmu) Jak se vám v tomto hraje?

IV: Tak to monstrum z nás udělala naše výtvarnice (Eva Jiřikovská, pozn. red.) a jsem jí strašně vděčná, protože se to díky tomu hraje samo. Je to neuvěřitelný kostým, ve kterém je strašně vedro, je velmi hmotný sám o sobě, ale říká se, že kostým někdy tu roli dodělá – tady to platí stoprocentně. Takže mě ten kostým hrozně pomáhá.

*Za rozhovor děkují
Iva Najdónová a Andy Fehu*

Umíte zacházet se svým rozpočtem? Máte dluhy? Pokuty? Exekuce?

„Nikdy jsem neměla problém, až donedávna, kdy mi přišla nezaplacená pokuta z tramvaje v Ostravě, kterou jsem ale nikdy nedostala.“

Markéta, studentka

„Já si půjčuju od babičky, což je v pohodě, protože to nikdy nechce vrátit. Prostě se to promlčí.“

Arthur

„Já mám většinu peněz utracených předem, takže výplatu odevzdávám hned na zaplacení dluhu a jedu nanovo. A k tomu ten ‚kontokorent‘.“

Daniel, student - barman

„Já mám manžela a dluhy má na starost on. Já o nich nevím. Pro jistotu.“

Kristýna, matka na mateřské dovolené

„Já si jedu na půl roku do zahraničí vydělat na závěr studia, aby mi ty dluhy nevznikaly. A to nejen finanční. Už teď dlužím minimálně třicet stran magisterské práce.“

Dominika, buffet steward

... jak můžete v té zahálce žít?

Přehledka nechutných zvyků českých rodin, pohostinnost překlápějící se do týrán a násilí konaného tak nenápadně, až jednoho může vytočit k vraždění. Kalibův zločin v režii J. A. Pitínského může nadchnout traditionalistického i poněkud nekonvenčního diváka, což se ukázalo i na festivalovém představení. Oženit se je touhou (a v minulosti bylo i povinností) mnohých mužů, ale leckomu se z toho může i dost zamotat hlava. Kalibův zločin napsal K. V. Rais (Zapadlí vlastenci, vzpomínáte?), pro neznalého čtenáře jde tedy o vetešnickou položku ze zaprášené poličky v knihovně. Chyba lávky, jde o velmi intenzivní, chytře napsaný román o jedné nejspíš nevyhnutelné cestě do záhuby. J. A. Pitínský to pojal až barokně opulentním stylem, jak bychom od něj ostatně čekali: herci hyperrealisticky naddimenzovávají své postavy a tím hrají parodii; když jde o tuhé, je to ovšem setsakra nepříjemně vážné.

Začíná to vpravdě fantaskní scénou námluv: divoký Smrž, rozjetá pařmáma a nesmělí snoubenci. Všechno se dramatizuje, všechno se přehání a lidé se

baví. Jenomže kolikrát už jsme sami byli v podobných situacích? Legrační horor o životě maloměstáků pomalu přechází v drsný thriller, souboj o majetek a o pověst. Drsná je zejména pařmáma, pro niž jako by působení trýzně jiným bylo koníčkem. Do toho Pitínského jemné fóry jako jsou fotky Smrže všude po stěnách či holografický portrét v zákrytu. A neuvěřitelně detailní práce se všemi herci.

Těžko říct: je to trochu legrace, trochu psychologické drama, trochu parodie, trochu dozvuky českého obrození. Některé lidové zpěvy či dramatické přestřelky byly možná přes míru: jistá dramaturgická ukázněnost by tomu prospěla. Skvělost Pitínského inscenace tkví hned v několika momentech: připomíná jedno z mála opravdu dobrých děl české literatury staršího data, rozvíjí téma manželství jako hrobku idejí i citů a se svým pestrým rejstříkem symbolů, stylů a metod také přichází s encyklopedií (post)moderního divadla a hlavně svého vlastního přístupu: vykloubená grotesknost se zde potkává s hlubokými a v zásadě realistickými pravdami. Právě úpadek nad-

sázky a přemíra drsného psychologismu postupem času přebírá vládu nad inscenací, což je celkem na škodu; jakkoli herci jsou nadále virtuózní a vizuálních a hudebních nápadů rozhodně není poskrovnu. Celé je to trochu UFO: kontakty. Ale proklatě zábavné. Nicméně plyne z toho jedno tradiční poselství: bratře, nežeň se!

Vojtěch Varyš

AŽ NA TY DLUHY NA BARU...

Ve Višňovém sadu ženy v utrpení vedou, proto byly i herečky zřejmě příliš rozloženy a rozrušeny, a tak se mi po představení podařilo odchytnout jen samé zástupce pánské části souboru Divadla Husa na provázku. Anebo jsem šla pudově jen po chlapech? Na každý pád se všichni s Višňovým sadem setkali na jevišti poprvé a pro většinu to byla i první zkušenost s Čechovem vůbec. Proto má snad každý nejraději právě tu svou postavu. Firs, Jepichodov, Lopachin, Jaša. Tak jsme si povídali o hlavních tématech Mikuláškovy inscenace: lásce, dlužích a závislostech. Za všechno můžou zase ty peníze! Možná jsme i trochu moralizovali...

Máte dluhy, či speciální závislosti?

Pavel Zatloukal: Dluhy nedělám a závislosti mám jen takové ty klasické jako každý. A když se na vás tak s tím vaším výstřihem dívám, tak asi víte, co tím myslím. Ale s tím já si nějak už vyhraju.

Ondra Jiráček: Dluhy nemám paradoxně díky pokeru. Vedle divadla mám takovou pravidelnou pokerovou brigádu, takže u mě dobrý. Ale zase mají pak dost dluhy ti lidi kolem mě... A závislost mám jako každé divadelníky: cigára a divadlo.

Martin Donutil: Taky si to bez toho divadla neumím představit.

Bob Mikluš: A já zase kouřím.

A ty dluhy?

Martin Donutil: Jediné dluhy, co mám, jsou na divadelním baru. Ale pravidelně je každý

měsíc dorovnávat...

Bob Mikluš: A já mám něco málo ještě ze studií, no.

O čem je Čechovova hra především?

Bob Mikluš: O lásce.

A Mikulášková / vaše inscenace?

Bob Mikluš: Především o lásce. Sice tam je ten starý barák, jak říká Honza, ale je to jenom prostředek pro ukázání pokroucených vztahů. Hlavní je láska.

Ondra Jiráček: A taky je to o tom, že lidi, když jsou zoufalí, tak dělají divný věci.

To původní čechovovské téma výměny starých hodnot za nové už není aktuální?

Pavel Zatloukal: Ale je, to vidíme i u nás v souboru. Já jako stará hodnota ze souboru odcházím, nové přicházejí, ale taková je už historie. To se nedá nic dělat.

Vy jste, kotátko, z celého souboru asi největší novinka teprve druhou sezonu. Jaké to je?

Martin Donutil: Zatím je to všechno, co si může takhle mladý herec vycházet ze školy přát. Já jsem maximálně spokojen. Až na ty dluhy na baru...

Jaká pro vás důležitá hodnota vám v dnešní společnosti citelně chybí?

Ondra Jiráček: Rodina ustupuje do pozadí. Už to dneska není taková priorita.

Bob Mikluš: Rozhodně tu něco chybí, o tom se snad nemá smysl bavit, to cítíme všichni, že nám u nás prostě něco chybí, ne?

A konkrétně? Co nám tedy všem chybí?

Bob Mikluš: Radši si nech ty přechytralý otázky.

Ondra Jiráček: Já myslím, že lidi se málo sledují, málo na sebe reagují, neumí na sebe navazovat, aby to všechno počínání mělo nějaký smysl.

Pavel Zatloukal: Hlavně lidem chybí samotné nadšení pro věc. Čisté nadšení přebývá honba za penězi. Všechno se dnes musí zpeněžit.

I divadlo?

Pavel Zatloukal: No právě.

Ondra Jiráček: Jo, divadlo kvůli penězům dost trpí. Často ta finanční stránka dobrého herce z divadla vyžene směrem ke komerci. Zlatej poker.

Takže jsme zpátky u peněz. Máte velké dluhy?

Bob Mikluš: Říkám - nech si ty přechytralý otázky...

Omlouvám se Vladimíru Hauserovi, jehož velmi pěkné a inteligentní odpovědi chytrý telefon naneštěstí vůbec nedokázal nahrát.

Za rozhovor děkuje Dominika Šindelková

Čtyřicet minut ticha

Višňový sad má v Mikuláškově práci zvláštní postavení. Formálně se představení silně podobá inscenacím z posledních tří let, které adaptují či dramaturgizují primárně nevidadelní předlohy (Europeana, Gottland, Nenápadný půvab buržoazie, Doktor Faustus...), přestože se tentokrát jedná o klasický pravidelný dramatický text. Tematicky však Višňovým sadem navazuje na své režie z let předchozích. (Evžen Oněgin, Heda Gablerová...) Zase tu jde především o lásku a mezilidské vztahy! S klasikou se ale Mikulášek vypořádává radikálním způsobem- zkracuje, co to dá. A ještě k tomu škrtná nedůležité postavy! (Jak k tomu chudák Kolemjdoucí a Poštovník přijdou?!) Původní text je tak výrazně upravený a zkrácený, že by mohla mít inscenace pouze hodinu. A byla by to přišerná sada! Ohromná tragédie! Zachovaný text zdůrazňuje především tragickou rovinu Čechovova příběhu, ačkoliv se v něm už odněpaměti snažíme vidět také rovinu komickou. A skutečně, do jemných replik a poznámek pod čarou Anton Pavlovič vždy nějaký humor zabalil.

I do tohoto svého višňového a úplně posledního dramatu. Přesto Mikulášek při zachování převážně jen tragických replik má to humorné balení pořád větší. Ono totiž i na jevišti může platit- mluvití stříbro, mlčení zlato. A ve zlatě to všechno tkví.

Inscenace má necelé 2 hodiny, z toho více jak 40 minut je zlatých nebo přinejmenším pozlacených. Vyjma hlavních postav Raněvské, Gajeva a Lopachina, ostatní, až na krátké repliky a několik slovne komentáře, nemluví. Většina děje je vyjádřena skrze hereckou nonverbální akci. Tímto výrazovým prostředkem Mikulášek zdůrazňuje absurditu jednotlivých čechovovských replik. Dokresluje atmosféru, uzavírá situace. Ale proč se jednotlivé postavy chovají absurdně, aniž by reagovali na chování ostatních? Vždyť to je celý Čechov! Postavy spolu neumí správně komunikovat, a proto jsou všichni nešťastní. A k tomu tak krásně groteskní! Jephichodov je opravdu smolař. Nejen, že mu jednou zavržou boty a on je z toho faux pas celý nespůj, ale u Mikuláška tomu nešťastníkovi

vržou celé první dějství. A pořádně nahlas, aby to slyšeli až v Charkově!

Netradiční je i obsazení, především ženských postav. Obsazení Petry Bučkové do role Raněvské dráždí věkovou nevěrohodností. Bučková vsutku nevyhádá na matku více než dvacetileté dcery. Ale v této verzi by mohla být Raněvská s Varjou a Aňou klidně sestry. Tři sestry. Vždyť o takové detaily tu nejde. U Raněvské je nejdůležitější uvěřitelnost traumatu ze smrti malého syna, neschopnosti zacházet se svým rozpočtem, zvykanosti až patetické zhýralosti, což Bučkové nečiní nejmenší obtíže. A ostatní postavy stejně sami tápou, tak proč by se divák nepřipojil? Důležitá je jednotná koncepce, herecká souhra, vizuální vybroušenost, aktualizace, tragikomika a aspoň polovina originálního textu a tématu. To všechno nám Husa dovezla. Dokonce i čechovovské nudy tam kousek bylo...

Dominika Šindelková

NOVÁ DIVADLA SE NESTAVÍ

Když jsem si jich na Divadelní Floře před lety poprvé všimla v montérkách lítat po nádvoří Konviktu nebo balancovat na vysokých žebřících v předsálí divadel, myslela jsem, že jsou Petr Jakšík a Tomáš Pejpek jenom usilovní brigádníci, kteří pomáhají s výzdobou festivalových prostor. Kládí a vrtačky tady však do rukou berou renomovaní architekti, kteří už několik let zkulturňují a ozvláštňují veřejný prostor festivalu Divadelní Flora. Zintimnění foyer Moravského divadla světelnými lustry a podlahovými projekcemi, vystavování dřevěných kostek na náměstí se Sloupem Nejsvětější Trojice nebo zkrátka jenom rozsvěcování pro Floru již typických všude přítomných lampiček jsou jenom slabý výčet nápadů, které výrazně dotvářejí atmosféru olomouckého divadelního festivalu.

Jak dlouho již řešíte architektonickou úpravu festivalu Divadelní Flora?

Petr Jakšík: Už je to čtvrtým rokem.

Tomáš Pejpek: Pokud ale mluvíme o čase příprav aktuálního ročníku, tak pracujeme už měsíc a půl.

Jakšík: O vizuální podobě festivalových prostor ale mluvíme už celý rok.

Jaký je váš vztah k Olomouci? Pocházíte odsud?

Jakšík: Já jsem cílený návštěvník.

Pejpek: Já zas cílený obyvatel. Ani jeden z nás však odtud nepochází.

Chápu tedy, že se obecně věnujete architektuře, designu, nebo...?

Jakšík: Nebo scénografii. Několikrát jsem dělal s Divadlem na cucky (kupříkladu inscenace Bezhlaví nebo Racek), posledně taky s bratry Formany a Divadlem DNO.

Jako architekt se ale realizuji už zhruba osm let.

Pejpek: Já se věnuji zas urbanismu a lítám v tom už necelých dvacet let.

Sledujete český divadelní architekturu? Jako poslední dokončená stavba divadla v České republice mě napadá brněnské Divadlo na Orlí.

Jakšík: To už je ale hrozně starý projekt, který se snad dokončil po deseti letech. Tato stavba patří do větve brněnského neofunkcionalismu. Jinak ale nevím, že by se vůbec nějaké nové divadlo stavělo. U nás už nějak fungují ty kamenné scény, které dostávají své peníze a nová scéna se tu jen těžko bude stavět. Paradoxní je, že tyto situace ale určitě platí pro malé scény, které pak dokážou udělat hrozně moc i z mála. Svůj vlastní prostor nemají hned od začátku, a tak si ho pak postupně houževnatě budu-

jí. Divadlo na cucky si tak například nedávno pronajalo od církve ten skvělý prostor na Wurmovce, kde už má zrestaurované divadlo i bar. Takto pak vzniká unikátní autentická scéna, která někam směřuje.

Pejpek: Nová divadla se dnes obecně vůbec nestaví, a to nejen u nás. Je vidět, že divadlo dnes nikoho až tak moc nezajímá.

Zmíněnou rekonstrukci Divadla na cucky máš na svědomí ty, Petře. Honza Žůrek vzpomínal, že jsi údajně pracoval s recyklačními materiály.

Jakšík: Jo, například bar ve foyer divadla je vyroben z latěk, na kterých v minulých ročnících Divadelní Flory visely bílé korálky.

Letos vám údajně původní koncept pro festival úplně nevyšel. Co se stalo?

Pejpek: Plánovaly jsme přemístit festivalovou kancelář, momentálně roztroušenou

na Konviktu a Wurmovce, přímo na náměstí. Projekt se pak bohužel nemohl realizovat, protože předem objednané kontejnerové kostky nakonec nemohly dorazit.

Co jste s těmito kontejnery plánovali?

Jakšík: Unimobuňky měly být variabilní, a tak jsme se s nimi mohly docela hezky pohrát. Nebudeme ale přesně prozrazovat náš koncept. Rádi bychom totiž tento návrh dotáhly v budoucím ročníku do konce.

Proč chcete koncentrovat festivalové zázemí právě na náměstí Olomouce?

Pejpek: Festival by měl být víc součástí města.

Jakšík: Pravidelní festivaloví návštěvníci už mají svůj bar a svoji zábavu v šapitó, ale lidi z města by si v průběhu Flory mohli taky užít veřejný prostor, který jim festival za těch deset dvanáct dnů v roce nějak ozvláštň. Navíc mám pocit, že si Divadelní Floru lidé z Olomouce ještě doteď kolikrát pletou s květinovou výstavou. To, že bude veřejný prostor pak díky festivalu fungovat jiným způsobem, je podle mého názoru lepší reklamou, než postavit před budovu Moravského divadla sebevětší banner.

Zabýváte se zkulturněním veřejného prostoru taky v rámci své profese?

Jakšík: Já teď například pracuji na baru, který je přímo propojený s veřejným prostorem. To je však dnes taky obecná tendence.

Třeba Rumunsko je dobrým příkladem zanedbávání veřejného prostoru. Tam přijdeš do obchodu, jehož interiér je krásně vybavený, a když pak vyjdeš zpět na ulici, vracíš se do úplně rozbitých postsocialistických prostorů. Nikdo zkrátka nemá zájem o to, co nepatří přímo jemu. Lidi si u nás například už začali uvědomovat, že veřejný prostor je prostorem nás všech a mají právo si ho nějakým způsobem uchopit a stát se jeho součástí.

Pejpek: Pak si ho můžou konečně užít.

Vraťte se ale k tomu, co se vám nakonec na letošní Floře povedlo. Ve foyer Divadla K3 na Konviktu se zničehonic klaustrofobicky snížil strop.

Jakšík: Při instalaci těchto plátňových tabulí jsme vycházeli z pocitu, že se celý ten prostor začíná byrokraticky zastavovat. V předsálí najednou vznikl příčkou oddělený kančík, ve kterém sídlí i vaše redakce. Chtěl jsem na tento stav reagovat nějakým stísněným prostorem. Tento snížený strop navíc slouží taky jako projekční plátno. Člověk se však musí první chvíli soustředit, aby si tu projekci vůbec všiml. Je to z mé strany apel na diváka, aby nebral věci samozřejmě, ale aby se koncentroval a snažil se určitě detaily sám pochopit.

Za rozhovor děkuji

Dominika Šířová a Martin Macháček

Sebedojímání

Festival znamená také tradici. A nostalgie je koneckonců poměrně podmanivá záležitost. Jezdím na Floru už pár let a každý krok po dláždění Horního i Dolního náměstí je provázen množstvím vzpomínek. Stačí ale pohlédnout do zpravodajů z předchozích let a ocitnout se v korpusu vydařených textů, výjimečné atmosféry a silných zážitků všeho druhu. To člověka může pěkně ovládnout. Sebedojetí je pekelné nebezpečí, z něhož se v jistých situacích nejde vymanit; o to příjemnější je občas vidět příjemně cynickou inscenaci, která člověku připomene, jak to je doopravdy. Takový je Mikuláškův Višňový sad. Příjemná komedie o životě, kdy se muži chovají jako muži a ženy jako ženy, je možná nechutná, ale zábavná je neskonale. A pravdivá, bez jakéhokoliv hodnotícího znaménka. Mezi lidmi to obvykle nevypadá jako v nedělní škole - když se chováme slušně, je to konvence, ne vnitřní pocit. Mikulášek má samozřejmě i jiné polohy, například tu lehce sentimentální, kterou o den dříve předvedla Zlata šedesátá. Ta dichotomie mi nejde do hlavy, stejně jako to, když byl Ioni Pařízek („vyhnilý pařízek, o něhož už se nikdo nezajímá,“ pokud bychom citovali včerejší Kalibův zločin) schopen kombinovat nejminimalističtější, v zásadě pragmatický přístup s nesmírně sentimentálními pocity, jak bylo patrné v inscenaci typu Goebbels / Baarová, neb v celém loučení Komedie. Ale není to úplně nepochopitelné a to je samozřejmě dojemné. Život, dokonce i v rámci divadla, je prostě lec-kdy složitější. Ano, jsou chvíle, kdy je čas se stydět. A jiné, kdy je čas tasit a pálit.

Jéé, mít tak lítačku na měsíc...

Co to je zase za virvál?

Ty, Michale, tak to zabalíme, ne?

SO 18. 5.

VIŠŇOVÝ SAD

Divadlo Husa na provázku Brno

10:30 S-Cube

Po loňské inscenaci Doktor Faustus se Divadlo Husa na provázku opět vrací na festival do Olomouce. Tentokrát s radikální úpravou Čechovova posledního dramatu Višňový sad v režii Jana Mikuláška. Kromě překvapivého obsazení Petry Bučkové do hlavní role Raněvské (divadelní tradice velí zvolit herečku o generaci starší), je text seškrtný či spíše ořezán na minimum. Do popředí se tak dostávají postavy samotné, jejich chování v prostoru, nezatíženém hutným dramatickým textem. Režisér Mikulášek opět poukazuje na aktuální společenské problémy s pomocí všech prvků divadelní řeči a metafor. Společně se svým dvorním scénografem Markem Cpinem a dramaturgyní Martou Ljubkovou vytvořili ironický obraz dnešní společnosti – přičemž výsledek nejde proti původnímu smyslu díla, ale naopak akcentuje jeho témata.

(ivanada)

LEGENDA O SVATÉM PIJANOVÍ

13:00 Wurmova 7 / Divadlo na cucky

TV záznam inscenace Pražského komorního divadla (prem. 25. 2. 2011).

POSLEDNÍ CHVÍLE LIDSTVA

14:30 Wurmova 7 / Divadlo na cucky

TV záznam inscenace Pražského komorního divadla (prem. 22. 4. 2011).

GAP

Imre Vass

18:00 Konvikt / Divadlo K3

Intergalaktickou mezeru vyplní maďarský performer a choreograf Imre Vass inspirovaný

výrokem slovinského filosofa Slavoj Žižka: „K inscenování toho, jací opravdu jsme, potřebujeme jako omluvu fikci.“ Tvůrce si jako výchozí koncept pro svůj projekt volí žánr pokrývající zejména film a beletrii. Sci-fi. Autor se v GAP stává průvodcem mezi planetami, hvězdokupami, galaxiemi i planetoidy. Dokonce se vydá i za hranici známého univerza do zcela jiných a neprozkoumaných dimenzí vyprávění. Vše se soustředí kolem vysílání signálů, snah o navazování kontaktů s dalšími, netušenými kosmickými kulturami. Po každém neúspěšném vysílání se aktér uzavře do své planety, či spíše mlhoviny Gap. Jsou to fragmenty existence, vztah mezi pozůstalostí minulosti a nevyřčením budoucnosti.

(macho)

EYOLFEK

Divadlo v Dlouhé Praha

19:30 Moravské divadlo

Manželství je jako akvárium. City jsou častěji dáváne na odív, než ty skutečně prožívané. Dobře vypadat a pečovat o svou kuchyni a neopomíjet ani vestavěnou automatickou pračku. Jan Nebeský se vrátil do Dlouhé po dlouhých osmi letech. A opět k Ibsenovi. A opět úspěšně. Téměř nehrané drama Eyolfek se v jeho režii stává dynamickým manželským hororem, vtipnou podívanou, při níž tuhne krev v žilách. Pozoruhodné výtvarné řešení však není jen efektem – jakkoli hrát za plexisklem se některým může zdát už trochu ohrané. Lucie Trmíková a Jan Vondráček jsou však opět precizní, strhující a nesmírně zábavní. Herecky a režijně velice propracovaná inscenace.

(v)

THEATREMATCH

21:30 Konvikt / šapitó

Audiovizuální interaktivní hra (nejen) o festivalové ceny.

DJ PROVARENÉ

23:00 Konvikt / šapitó

NE 19. 5.

SRDCE TEMNOTY

11:00 Wurmova 7 / Divadlo na cucky

ODPAD MĚSTO SMRT

14:00 Wurmova 7 / Divadlo na cucky

PESTRÉ VRSTVY

16:00 S-Cube

KABARET KAFKA

19:00 Moravské divadlo

DIVADLO KOMEDIE 2002–2012

21:00 Konvikt / šapitó

DJS PAUSER / DTONATE

22:30 Konvikt / šapitó

WWW.DIVADELNIFLORA.CZ
FACEBOOK.COM/DIVADELNIFLORA

šéfredaktorka: Dominika Široká, redakce: Martin Macháček, Dominika Šindelková, Iva Najdónovová, Vojtěch Varyš, René Vlasák, korektury: René Vlasák, foto: Jiří Doležel, Lukáš Horký, sazba: Zdeněk Vévoda

tisk: Tiskárna ČD, Nerudova 1, Olomouc, tel. 972 741 204, email: tiskarna@zc.cd.cz